

HANDHAVINGSCOLLEGE

ARREST

van 17 september 2026 met nummer
in de zaak met rolnummer

Verzoekende partij

vertegenwoordigd door advocaten en
, met woonplaatskeuze te

Verwerende partij

VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, ten verzoeken van de Vlaamse minister van Omgeving en Landbouw

vertegenwoordigd door advocaten
met woonplaatskeuze te

I. Voorwerp van het beroep

Verzoekende partij vordert door neerlegging van een verzoekschrift in het digitaal platform op 27 juni 2025 de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke entiteit van 2 juni 2025 met nummer , waarmee haar een alternatieve bestuurlijke geldboete van 3.225 euro en een voordeelontneming van 100 euro wordt opgelegd wegens schending van artikel 5.4.9, §1 van het decreet van 5 april 1995 houdende de algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: DABM) en de artikelen 5.17.14, 5.17.3.1.8, §2 en 4.17.3.1.9, §3 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: VLAREM II). Er wordt haar met name verweten dat ze als exploitant van een inrichting voor gemengde veeteelt, veevoeder en mesttransport, meerdere algemene, sectorale of bijzondere milieuvorwaarden van haar omgevingsvergunning heeft geschonden, met name door het niet beschikken over een ATEX-explosieveiligheidsdossier met bijhorend zoneringdossier en een keuringsverslag van de elektrische laagspanning, en door het niet laten herkeuren en blijven gebruiken van een propaangastank van 1.000 liter.

II. Rechtspleging

Verwerende partij legt het administratief dossier neer en dient een antwoordnota in.
Verzoekende partij dient een wederantwoordnota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 16 juli 2026. Advocaat _____ voert het woord voor verzoekende partij. Advocaat _____ voert het woord voor verwerende partij.

III. Feiten

1.

Op 2 februari 2022 stelt een toezichthouder bij de afdeling Handhaving van het departement Omgeving (hierna: verbalisant) lastens verzoekende partij, die een gemengd veeteeltbedrijf (runderen en varkens), een veevoederbedrijf en een bedrijf voor mesttransport van klasse 1 exploiteert te _____, ambtshalve het volgende vast:

“ ...

Vergunningstoestand

Het bedrijf is een klasse 1 bedrijf vergund bij besluit van de deputatie van _____ van 31 mei 2018 met ref. _____ dat gewijzigd werd bij besluit van 4 februari 2021 met ref. _____

. . . .

Vaststellingen

(a) In verband met de naleving van onderstaande bijzondere voorwaarden m.b.t. het beheersen van het risico op stofexplosie inzonderheid art.3-§3 Bijzondere milieuvoorwaarden – punt 23 van de omgevingsvergunning van 31 mei 2018 ... werd aan het bedrijf mondeling en later via e-mail ... onder meer de volgende elementen opgevraagd:

- Het laatste keuringsverslag van de elektrische laagspanningsinstallatie (cfr. punt 2 van bijzondere voorwaarde 23)
- Het ATEX-explosieveiligheidsdossier en bijhorende zoneringsdossier (cfr. punt 3 van bijzondere voorwaarde 23)

Via e-mails ... d.d. 15 en 24/02/2022 (van) extern milieuconsult van het betrokken bedrijf, laat het bedrijf weten niet over de gevraagde documenten, in concreto een keuringsverslag van de elektrische laagspanning, een ATEX-explosieveiligheidsdossier en bijbehorende zoneringsdossier te beschikken ... Derhalve leeft het bedrijf de punten 2 & 3 van de voormelde bijzondere voorwaarde 23 van de omgevingsvergunning van 31 mei 2018 ... niet na.

(b) Tijdens de controle op 2 februari werd aan het bedrijf mondeling en dat later bevestigd via e-mail ... het laatste geldige keuringsattest van de opslagtank voor propaan van 1.000 l opgevraagd.

Via e-mails ... d.d. 15 en 24/02/2022 (van) extern milieuconsult van het betrokken bedrijf, laat het bedrijf weten dat er behoudens een keuringsverslag van november 2017 ... geen recenter keuringsverslag kan worden voorgelegd. Aangezien (het) voorgelegde verslag vermeldt dat een herkeuring diende te worden uitgevoerd voor 05/2018 en deze keuring tot op heden niet werd uitgevoerd betekent dit een schending van de artikels 5.17.3.1.8, §2 en 5.17.3.1.9, §3 van Vlarem II.

Via e-mails ... d.d. 15 en 24/02/2022 (van) extern milieuconsult van het betrokken bedrijf, laat het bedrijf weten dat de desbetreffende opslagtank werd verwijderd en vervangen werd door een nieuwe houder. De nieuwe tank werd volgens het bedrijf op 18/02/2022 gekeurd door een erkend milieudeskundige en van zodra het keuringsverslag beschikbaar was zou het worden doorgestuurd naar de Afdeling Handhaving. Momenteel heeft de Afdeling Handhaving het keuringsverslag nog niet mogen ontvangen.

..”

Deze vaststellingen worden opgenomen in het aanvankelijk proces-verbaal nr. ... dat wordt afgesloten op 17 maart 2022 (hierna: PV) en op 22 maart 2022 wordt verstuurd aan de procureur des Konings en aan verzoekende partij met een aangetekende brief.

Verzoekende partij wordt in dit kader op 22 maart 2022 ook aangemaand om de nodige corrigerende acties te ondernemen in functie van de naleving van de bijzondere voorwaarden van haar omgevingsvergunning met betrekking tot het beheersen van het risico op stofexplosie en om de verbalisant tegen uiterlijk 15 april 2022 te informeren over de stand van zaken.

Verzoekende partij wordt in navolging van de opmaak van het PV, op vraag van de Procureur des Konings, door de politie op drie verschillende tijdstippen uitgenodigd voor een verhoor. Ze geeft hieraan echter geen gevolg. Dit wordt opgenomen in het navolgend proces-verbaal nr. ... van 10 juli 2022, dat op 11 augustus 2022 wordt verstuurd aan de procureur des Konings.

2.

Op 7 oktober 2022 ontvangt de gewestelijke entiteit de melding van de procureur des Konings dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld. De procureur des Konings gaf

de gewestelijke entiteit daarvoor op 28 maart 2022 kennis van de verlenging van zijn beslissingstermijn (artikel 16.4.32 DABM).

3.

Op 4 maart 2023 brengt de gewestelijke entiteit verzoekende partij op de hoogte van haar voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete en een voordeelontneming op te leggen. Ze wijst haar daarbij op de mogelijkheid van een bestuurlijke transactie mits betaling van 4.225 euro (artikel 6.4.36, §3 DABM). Ze nodigt haar ook uit om bij gebreke van tijdige en volledige betaling van de voorgestelde geldsom een schriftelijk verweer mee te delen, eventueel vergezeld van een vraag tot hoorzitting, en biedt haar de mogelijkheid om inzage te vragen in het administratief dossier.

Verzoekende partij gaat niet over tot betaling en bezorgt op 11 maart 2023 een schriftelijk verweer aan de gewestelijke entiteit, waarbij ze niet vraagt om te worden gehoord.

4.

Op 6 oktober 2023 en 27 maart 2025 ontvangt de gewestelijke entiteit bijkomende inlichtingen van de verbalisant.

5.

De gewestelijke entiteit legt op 2 juni 2025 een bestuurlijke geldboete op, waarvan verzoekende partij met een aangetekende brief van 5 juni 2025 in kennis wordt gesteld. Dat is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Omschrijving hoedanigheid en belang verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoek tot vernietiging omdat uit het verzoekschrift niet blijkt dat verzoekende partij een vordering instelt als natuurlijke persoon-zelfstandige in haar onderneming en haar ondernemingsnummer zelfs niet vermeldt, terwijl artikel 15, 1° van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (hierna: Procedurebesluit) vereist dat het verzoekschrift alleszins de hoedanigheid van verzoekende partij moet bevatten.

Ze meent dat de vaststelling, dat verzoekende partij haar onderneming leidt in de vorm van een eenmanszaak, niet anders doet besluiten. In die optiek betwist ze ook de ontvankelijkheid van het verzoek tot vernietiging omdat het verzoekschrift geen omschrijving bevat van het belang van verzoekende partij, zoals vereist door artikel 25/2, §1, 1° Procedurebesluit.

2.

Verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat haar hoedanigheid als eiser in haar verzoekschrift duidelijk is aangegeven. Ze meent dat haar identiteit duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, die bij het verzoekschrift is gevoegd, en die haar op persoonlijke naam ter kennis is gebracht. Ze stelt dat het Procedurereglement geen verplichting voorziet om het nationaal nummer of het ondernemingsnummer te vermelden in het verzoekschrift.

Beoordeling door het College

1.

De beslissing, waarbij de gewestelijke entiteit een alternatieve bestuurlijke geldboete oplegt, in voorkomend geval met voordeelontneming, kan bij het Handhavingscollege met een schorsend beroep worden aangevochten door 'degene aan wie de boete werd opgelegd' (artikel 16.4.39, lid 1 DABM).

2.

Verwerende partij betwist tevergeefs de ontvankelijkheid van het verzoek tot vernietiging omdat verzoekende partij in het verzoekschrift nalaat om haar ondernemingsnummer te vermelden, hoewel de bestreden beslissing dit wel vermeldt bij de aanduiding van de overtreder aan wie de boete wordt opgelegd, zodat haar exceptie wordt verworpen. Het verzoekschrift dient onder meer 'de naam, de hoedanigheid, de woonplaats of de zetel van de verzoeker, de gekozen woonplaats in België, en in voorkomend geval een telefoonnummer en een e-mailadres' te vermelden (artikel 15, 1° Procedurebesluit). Zoals blijkt uit het dossier en door partijen niet wordt betwist, voldoet het tijdig geregulariseerde verzoekschrift aan deze vormvereiste, behalve wat betreft de vermelding van het ondernemingsnummer van verzoekende partij, zoals vermeld in de bestreden beslissing. De ontstentenis van vermelding van het ondernemingsnummer van verzoekende partij, waarvan de regelmatige inschrijving in de Kruispuntbank van Ondernemingen als eenmanszaak - natuurlijke persoon met als hoofdactiviteit een gemengd landbouwbedrijf niet wordt betwist, heeft niet tot gevolg dat ze hierdoor niet kan worden geïdentificeerd. Verzoekende partij handelt met haar eenmanszaak als een natuurlijke persoon, zodat er tussen beiden geen onderscheid wordt gemaakt en haar onderneming geen afzonderlijke rechtspersoonlijkheid heeft. De vaststelling dat verzoekende

partij in haar verzoekschrift heeft nagelaten om ook haar ondernemingsnummer te vermelden impliceert dan ook niet dat haar beroep, als vertegenwoordiger van haar eenmanszaak - natuurlijke persoon aan wie de bestreden boete is opgelegd, onontvankelijk is. In de rand hiervan wordt nog opgemerkt dat het ondernemingsnummer van de overtreder aan wie de bestreden boete is opgelegd ook niet was vermeld in de brief van de gewestelijke entiteit waarmee de bestuurlijke boeteprocedure is opgestart en in de brief waarmee de bestreden beslissing aan de overtreder ter kennis is gebracht.

3.

Verwerende partij betwist ook tevergeefs de ontvankelijkheid van het verzoek tot vernietiging omdat verzoekende partij in het verzoekschrift nalaat om haar belang bij voorliggende procedure te omschrijven, zodat haar exceptie wordt verworpen. Ongeacht de vaststelling dat artikel 25/2, §1, 1° Procedurebesluit bij voorliggende procedure niet van toepassing is, blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de boete is opgelegd aan verzoekende partij, zodat ze in het licht van artikel 16.4.39, lid 1 DABM evident belang heeft om hiervan de vernietiging na te streven. Dit wordt door verwerende partij overigens op zich niet betwist.

B. Uiteenzetting van de feiten

Standpunt van de partijen

1.

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoek tot vernietiging omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van de feiten die de aanleiding vormen voor de boete, terwijl artikel 15, 4° Procedurebesluit vereist dat het verzoekschrift alleszins een uiteenzetting van de feiten moet bevatten

2.

Verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat de feiten, en met name de vaststellingen op haar bedrijf, duidelijk zijn uiteengezet in het verzoekschrift.

Beoordeling door het College

Verwerende partij betwist tevergeefs de ontvankelijkheid van het verzoek tot vernietiging omdat het verzoekschrift geen uiteenzetting bevat van de feiten, zodat haar exceptie wordt verworpen. Verzoekende partij dient in het verzoekschrift onder meer verplicht de feiten uiteen te zetten (artikel 15, 4° Procedurebesluit). Het is daarbij enkel noodzakelijk dat de uiteenzetting

in het verzoekschrift het voor de Raad in het kader van zijn legaliteitstoetsing, en voor verwerende partij in het kader van haar verdediging, mogelijk maakt duidelijk te begrijpen wat de bestreden beslissing wordt verweten. Hoewel er in het verzoekschrift geen afzonderlijke titel is opgenomen over de feiten, blijkt daaruit redelijkerwijze voldoende duidelijk welke feiten er van belang zijn voor de beoordeling van het dossier, te meer verzoekende partij daarin verwijst naar de bestreden beslissing, die wordt bijgevoegd als stuk. Verwerende partij toont ook niet aan dat de feiten onvoldoende duidelijk zijn om een correcte beoordeling te kunnen maken en dat ze hierdoor wordt geschaad in haar rechten van verdediging, terwijl het tegendeel blijkt uit haar antwoordnota. De formaliteit van de vereiste om de feiten uiteen te zetten mag bovendien, in het licht van het waarborgen van een effectief recht op toegang tot de rechter, niet overdreven strikt worden beoordeeld.

C. Opschrift verzoekschrift

Standpunt van de partijen

1.

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift omdat het opschrift 'verzoekschrift conform art. 16.4.39 en 16.4.44 DABM' afwijkt van het formeel vereiste opschrift 'verzoek tot vernietiging', zoals vereist door artikel 25/1 Procedurebesluit.

2.

Verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat uit het verzoekschrift duidelijk blijkt dat dit een beroep tot vernietiging betreft overeenkomstig de artikelen 16.4.39 en 16.4.44 DABM.

Beoordeling door het College

Verwerende partij stelt tevergeefs dat het verzoek tot vernietiging onontvankelijk is omdat het verzoekschrift niet het formeel vereiste opschrift 'verzoek tot vernietiging' bevat, zodat haar exceptie wordt verworpen. Ongeacht de vaststelling dat artikel 25/1, lid 1, 1° Procedurebesluit bij voorliggende procedure niet van toepassing is, blijkt zowel uit het opschrift als uit de inhoud van het verzoekschrift duidelijk dat verzoekende partij daarmee een verzoek tot vernietiging instelt tegen de bestreden beslissing. Verwerende partij betwist op zich niet dat ze hierdoor niet is in verwarring is gebracht over de strekking van het verzoekschrift, zodat niet blijkt dat ze door dit opschrift is benadeeld of dat haar rechten van verdediging hierdoor zijn geschonden. De formaliteit van het vereiste opschrift van het verzoekschrift mag bovendien, in het licht van het waarborgen van een effectief recht op toegang tot de rechter, niet overdreven strikt worden beoordeeld.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij betwist in essentie dat het milieumisdrijf haar kan worden toegerekend en er haar daarvoor een alternatieve bestuurlijke geldboete kan worden opgelegd omdat er in haar hoofde sprake was van overmacht als schulduitsluitingsgrond. Ze voert dus feitelijk de schending aan van artikel 16.4.25 DABM en van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld, in samenlezing met de volgens de bestreden beslissing geschonden artikelen van het DABM en het VLAREM II. Ze stelt met name dat de naleving van de sectorale en de bijzondere milieuvoorwaarden van haar omgevingsvergunning, in het bijzonder het bekomen van een ATEX-explosieveiligheidsdossier met bijhorend zoneringdossier en een keuringsverslag van de elektrische laagspanning, en het laten herkeuren voor verder gebruik van een propaangastank van 1.000 liter, niet evident was door onder meer de strengere AREI-regelgeving en ook vertraging heeft opgelopen door de coronapandemie, maar dat deze tekortkomingen ondertussen zijn geremedieerd.

2.

Verwerende partij stelt dat het milieumisdrijf wel degelijk toerekenbaar is aan verzoekende partij. Ze verwijst naar de overwegingen hierover in de bestreden beslissing, waarin gemotiveerd wordt geoordeeld dat de moeilijkheden en vertragingen die verzoekende partij ondervond om de sectorale en de bijzondere milieuvoorwaarden van haar omgevingsvergunning na te leven, niet kunnen worden beschouwd als overmacht. Ze stelt dat verzoekende partij bij haar kritiek, ondanks haar stelplicht, ten onrechte voorbijgaat aan deze overwegingen. Ze merkt op dat verzoekende partij de ondervonden moeilijkheden en vertragingen pas in voorliggende procedure voor het eerst wijt aan de coronapandemie, die in haar schriftelijk verweer tijdens de bestuurlijke boeteprocedure niet is aangevoerd en waarvan ze bovendien geen bewijsstukken bijbrengt, zodat haar bewering ongeloofwaardig is. Ze stelt dat de remediëring van het milieumisdrijf waarvoor de boete wordt opgelegd geen afbreuk doet aan het bestaan hiervan en enkel relevant is voor de begroting van de boete als verzachtende omstandigheid. In de rand hiervan stelt ze dat de gewestelijke entiteit in de bestreden beslissing effectief rekening houdt met de bereidheid van verzoekende partij om remediërende maatregelen te nemen, terwijl verzoekende partij hiervan abstractie maakt.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota in de argumentatie in haar verzoekschrift. Voorafgaandelijk aan het eerste middel wijst ze nog voor het eerst op het gebrek aan opzet in haar hoofde en ook en vooral op de vaststelling dat haar echtgenote feitelijk verantwoordelijk is voor de exploitatie van de klasse 1-inrichting, maar tijdens de bestuurlijke boeteprocEDURE niet is aangeschreven.

Beoordeling door het College

1.

De kritiek van verzoekende partij in haar wederantwoordnota op de vaststelling dat de bestuurlijke boeteprocEDURE ten onrechte enkel lastens haar en niet lastens haar echtgenote als werkelijke exploitant van de inrichting is gevoerd, en dat het milieumisdrijf niet met opzet is gepleegd, vormt een uitbreiding van het middel in het verzoekschrift en is onontvankelijk. Zoals hoger gesteld, dient het verzoekschrift een uiteenzetting te bevatten van de ingeroepen middelen, waarbij de niet-naleving van deze vereiste naderhand niet kan worden geregulariseerd, en bestaat een ontvankelijk middel uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de geschonden geachte regelgeving of beginselen van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze volgens verzoekende partij worden geschonden. In zoverre verzoekende partij in haar wederantwoordnota bijkomende middelen aanvoert ten opzichte van haar verzoekschrift, dan wel een andere wending geeft aan de in het verzoekschrift aangevoerde middelen, zonder aannemelijk te maken dat ze deze argumentatie niet kon aanvoeren op het ogenblik van het indienen van haar verzoekschrift, zijn deze nieuwe middelen in beginsel onontvankelijk (artikel 15, 4° in samenlezing met artikel 29 Procedurebesluit). Ongeacht de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoont dat ze niet kan worden beschouwd als exploitant van de inrichting waarop het milieumisdrijf is vastgesteld en niet met opzet heeft gehandeld, voert ze geen reden aan waarom ze deze kritiek niet heeft aangevoerd in haar verzoekschrift, terwijl het College in het licht van de concrete omstandigheden van het dossier oordeelt dat verzoekende partij deze argumentatie redelijkerwijze ook al in haar verzoekschrift kon aanvoeren. Deze nieuwe middelen, die een schending vormen van de loyale procesvoering en het normale en behoorlijke verloop van het vooronderzoek verstoren, zijn dan ook onontvankelijk.

2.

De gewestelijke entiteit kan een alternatieve bestuurlijke geldboete opleggen voor gedragingen die strijdig zijn met de milieuvoorschriften in artikel 16.1.1, lid 1 DABM en die naargelang de keuze van de procureur des Konings ook strafrechtelijk kunnen worden bestraft overeenkomstig de artikelen 16.6.1, 16.6.2, 16.6.3, 16.6.3bis, 16.6.3ter, 16.6.3quater,

16.6.3quinquies, 16.6.3sexies en 16.6.3septies DABM (artikel 16.4.27, lid 2 DABM en 16.1.2, 2° DABM). De geschonden artikelen zijn dergelijke milieuvoorschriften (artikel 16.1.1, lid 1, 1° en 19°ter DABM). Elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de gehandhaafde regelgeving is in beginsel strafbaar (artikel 16.6.1, §1 DABM). De geldboete kan enkel worden opgelegd aan de 'overtreder', hetzij degene die een milieumisdrijf pleegt of die opdracht geeft om handelingen te stellen die een milieumisdrijf uitmaken (artikel 16.4.25, lid 1 DABM). De kwalificatie van de feiten als een milieumisdrijf en de toerekenbaarheid hiervan aan verzoekende partij als overtreder vormt dus de grondslag voor de bevoegdheid van de gewestelijke entiteit om haar een geldboete op te leggen.

Een bestuurlijke geldboete is een punitieve sanctie, waarbij de bewijslast van het milieumisdrijf en de overtreder berust bij de gewestelijke entiteit. Het bewijs van de feiten en het daderschap kan met het oog op bestuurlijke beboeting, naar analogie met de bewijsvoering in strafzaken, in beginsel met alle middelen van recht worden geleverd. De principieel vrije bewijsvoering betekent dat dit bewijs onder meer kan worden geleverd door een geheel van samenhangende feitelijke vaststellingen, die éénsluidend eenzelfde persoon als pleger van een milieumisdrijf aanduiden. De beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, en het vermoeden van onschuld zoals onder meer bepaald in artikel 6, lid 2 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, omringen de bewijslevering met waarborgen op procedureel en inhoudelijk vlak.

3.

De gewestelijke entiteit overweegt in de bestreden beslissing onder de titel 'de toerekenbaarheid aan de overtreder' het volgende:

"...

De vermoedelijke overtreder exploiteert een inrichting voor gemengde veeteelt (runderen en varkens), veevoeder en mesttransport te .

De vermoedelijke overtreder beschikt voor deze exploitatie over een milieuvergunning van de eerste klasse van de deputatie van de provincie van 31 mei 2018, zoals gewijzigd bij besluit van 4 februari 2021.

De vermoedelijke overtreder is als exploitant van een ingedeelde inrichting of activiteit overeenkomstig artikel 5.4.9, § 1 van het DABM er toe gehouden de algemene, sectorale en bijzondere milieuvoorwaarden na te leven.

Nummer 23 van de bijzondere voorwaarden in het vergunningsbesluit van de deputatie van de provincie van 31 mei 2018 stelt:

“[...] Er dient steeds voldaan te worden aan de veiligheidsmaatregelen beschreven op pagina 3 van de nota m.b.t. [...] van ERM van 18 januari 2018. Volgende veiligheidsadviezen uit de nota m.b.t. [...] van ERM van 18 januari 2018 dienen binnen een termijn van 6 maanden na het verlenen van de vergunning te worden geïmplementeerd en nageleefd:

1. [...]
2. Voer – waar nodig – op een aantoonbare wijze de nodige aanpassingen uit aan de elektrische installaties, en laat aansluitend een nieuwe elektrische keuring uitvoeren.
3. Actualiseer (of indien nog niet voorhanden: ontwikkel) het volledig ATEX-explosieveiligheidsdossier & zoneringsplannen, in samenwerking met een ervaren externe organisatie. Het ATEX-dossier en de zoneringsplannen dienen volledig te beantwoorden aan de vigerende wettelijke bepalingen, evenals aan de van toepassing zijnde richtlijnen zoals uitgevaardigd door de BEMEFA-federatie.
[...]

Overeenkomstig artikel 5.17.1.4 van VLAREM II moeten de elektrische installaties, toestellen en verlichtingstoestellen ook beantwoorden aan de voorschriften van de Codex voor het Welzijn op het Werk en van het Algemeen Reglement op de Elektrische Installaties (AREI), in het bijzonder de artikelen die handelen over ruimten waarin een ontplofbare atmosfeer kan ontstaan. In zones waar gevaar bestaat voor brand en ontploffing door de toevallige aanwezigheid van een ontplofbaar mengsel, worden de elektrische installaties ontworpen en uitgevoerd volgens de vereisten van een zoneringsplan.

De verbalisant heeft zowel mondeling, als per e-mail van 6 februari 2022 het laatste keuringsverslag van de elektrische laagspanningsinstallatie (punt 2 van voorwaarde nr. 23) en het ATEX-explosieveiligheidsdossier en bijhorende zoneringsdossier (punt 3 van voorwaarde nr. 23) opgevraagd. Uit het mailverkeer tussen de verbalisant en de milieuconsultant van de vermoedelijke overtreder van 24 februari 2022 is gebleken dat de vermoedelijke overtreder niet over een keuringsverslag van de elektrische laagspanning, een ATEX-explosieveiligheidsdossier en bijbehorende zoneringsdossier beschikt.

Hierdoor worden de punten 2 en 3 van de bijzondere voorwaarde nr. 23 van de vergunning van 31 mei 2018 en artikel 5.17.1.4 van VLAREM II niet nageleefd.

Volgens de vermoedelijke overtreder was het meer werk dan initieel gedacht om een AREI-keuring van de elektrische laagspanning te bekomen en om in orde te zijn met het ATEX-explosieveiligheidsdossier en bijhorende zoneringsdossier. De beweerde moeilijkheden om deze keuringen en dossiers te verkrijgen, vormen geen overmacht in hoofde van de vermoedelijke overtreder. Het begrip overmacht als een schulduitsluitingsgrond kent een restrictieve invulling. Voor overmacht is vereist dat de overtreder werd gedwongen door een macht die zij niet heeft kunnen weerstaan, waardoor haar vrije wil wordt uitgeschakeld. De ingeroepen omstandigheden moeten externe oorzaken hebben die vreemd zijn aan de overtreder en moeten de exclusieve

oorzaak vormen van het vastgestelde milieumisdrijf. De overtreder dient hierbij aan te tonen dat zij bijkomend als een goede huisvader alle nodige maatregelen genomen heeft om de inbreuk te vermijden. De vermoedelijke overtreder bewijst niet dat de beweerde problemen om de AREI-keuring en ATEX-dossiers te verkrijgen, een externe, onweersstaanbare dwang hebben veroorzaakt die het onmogelijk maakten om de vergunde veiligheidsnormen na te leven. Het was een bijzondere voorwaarde van de verleende vergunning van 31 mei 2018 om binnen zes maanden na het verlenen van de vergunning te beschikken over de AREI-keuring, het ATEX-explosie veiligheidsdossier en het zoneringsplan. Het argument dat het meer werk was dan oorspronkelijk gedacht, waardoor de vermoedelijke overtreder op 24 februari 2022 nog steeds niet voldeed aan deze bijzondere voorwaarde, terwijl zij reeds eind november 2018 diende te beschikken over de AREI-keuring en het ATEX-explosie veiligheidsdossier, kan derhalve geen overmacht uitmaken.

Een houder voor opslag van gevaarlijke gassen moet conform artikel 5.17.3.1.8, § 2 van het VLAREM II aan een periodiek onderzoek door een erkend milieudeskundige in de discipline houders voor gassen of gevaarlijke stoffen onderworpen worden. Tenzij een andere termijn is bepaald in § 1 of in de volgende afdelingen moet dit periodiek onderzoek ten minste om de vijf jaar, beginnend bij het onderzoek bij ingebruikname, en na elke belangrijke aanpassing of belangrijke herstelling van de installatie, worden uitgevoerd. Voor vacuümgeïsoleerde gasopslagreservoirs is de maximumtermijn evenwel zes jaar in plaats van vijf jaar. Als in het voorgaande afgeleverde attest een kleinere maximumtermijn is opgelegd, moet deze kleinere maximumtermijn worden geëerbiedigd, eventueel alleen voor de controles, bepaald in het attest. Volgens artikel 5.17.3.1.9, §3 van VLAREM II mag de installatie, als onderzoeken door een milieudeskundige in de discipline houders voor gassen of gevaarlijke stoffen vereist zijn, slechts verder gebruikt worden, indien uit het attest blijkt dat de goede en veilige werking van de installatie is gewaarborgd of indien, wanneer tekorten werden vastgesteld, de nodige maatregelen worden getroffen om de vastgestelde tekorten binnen de in het attest vastgestelde termijn te verhelpen en de in het attest vastgestelde nodige voorzorgsmaatregelen zijn getroffen om ondertussen een aanvaardbaar veiligheidspeil te waarborgen. Tijdens de controle van 2 februari 2022 werd een propaantank van 1.000 liter aangetroffen. Hiervoor kon er enkel een keuringsverslag van november 2017 worden voorgelegd. Dit verslag vermeldt echter dat een herkeuring diende te worden uitgevoerd voor mei 2018 omdat de tank niet voldeed. De vermoedelijke overtreder bevestigde dat er geen recenter attest beschikbaar was en heeft de propaangastank na de vaststellingen verwijderd en vervangen door een nieuwe houder.

De verbalisant stelde vast dat het laatste keuringsattest van de propaangastank van 1.000 liter dateerde van november 2017. Volgens het besluit van het keuringsattest voldeed de propaantank niet aan de reglementaire voorschriften en moest de houder voor mei 2018 worden herkeurd. Dit is niet gebeurd. De vermoedelijke overtreder heeft de propaangastank na de vaststellingen verwijderd en vervangen door een nieuwe houder. Door het niet laten herkeuren en het blijven

gebruiken van de propaangastank van 1.000 liter schendt de vermoedelijke overtreder de artikelen 5.17.3.1.8, § 2 en 5.17.3.1.9, §3 van VLAREM II.

Bovenvermelde feiten zijn een schending van:

- DABM: artikel 5.4.9., §1 ;
- VLAREM II: artikel 5.17.1.4; artikel 5.17.3.1.8.§2 ; artikel 5.17.3.1.9.§3 .

Deze feiten vallen daarmee onder de definitie van een milieumisdrijf als bedoeld in artikel 16.1.2, 2° DABM. Ze zijn strafbaar gesteld in hoofdstuk VI van titel XVI van het DABM en op grond van artikel 16.4.27 kan een bestuurlijke geldboete opgelegd worden.

Het milieumisdrijf staat vast in hoofde van overtreder.

...”

4.

Verzoekende partij betwist niet dat een exploitant, overeenkomstig artikel 5.4.9 DABM, te allen tijde verplicht is om de algemene, sectorale en bijzondere milieuvorwaarden in zijn vergunning na te leven en om zorgvuldig te handelen. Ze betwist ook niet dat de in het PV vastgestelde schendingen van enkele sectorale en bijzondere milieuvorwaarden van haar omgevingsvergunning van de deputatie van de provincie van 31 mei 2018, zoals gewijzigd op 4 februari 2021, een milieumisdrijf uitmaken, waarvoor de gewestelijke entiteit haar in beginsel een boete kan opleggen. Ze toont in het licht van de stukken van het administratief dossier en de procedurestukken niet aan dat het oordeel van de gewestelijke entiteit, dat de in het PV vastgestelde feiten moeten worden beschouwd als een milieumisdrijf dat haar kan worden toegerekend, foutief dan wel kennelijk onredelijk is en dat er ter zake (minstens) gereede twijfel bestaat. Ze maakt met name niet aannemelijk dat ze op het ogenblik van de vaststellingen in het PV moeilijkheden en vertragingen ondervond om alle sectorale en de bijzondere milieuvorwaarden van haar omgevingsvergunning na te leven, waardoor er in haar hoofde sprake is van overmacht als schulduitsluitingsgrond, waarmee de gewestelijke entiteit ten onrechte geen rekening houdt.

Overmacht kan slechts als schulduitsluitingsgrond worden aanvaard als de ingeroepen omstandigheden onvermijdbaar en onvoorzienbaar zijn en niet toerekenbaar zijn aan de overtreder zelf. Het argument van verzoekende partij, dat de naleving van alle sectorale en bijzondere milieuvorwaarden van haar omgevingsvergunning door onvoorziene omstandigheden en buiten haar wil, en met name door de coronapandemie, langer heeft geduurd dan gepland, volstaat in het licht van de concrete gegevens van het dossier niet om overmacht aan te tonen. Ongeacht de vaststelling dat verzoekende partij dit argument pas

voor het eerst in voorliggende procedure aanvoert, brengt ze ter ondersteuning hiervan geen enkel stuk bij, zodat dit een loutere bewering betreft, die bovendien ongeloofwaardig is. Zoals blijkt uit de voorliggende stukken en wordt benadrukt in de bestreden beslissing, was de bijzondere milieuvoorwaarde om een ATEX-explosieveiligheidsdossier met bijhorend zoneringdossier en een keuringsverslag van de elektrische laagspanning te bekomen reeds (onder voorwaarde 23) opgenomen in haar omgevingsvergunning van 31 mei 2018 en moest deze voorwaarde worden nageleefd binnen een termijn van zes maanden na het verlenen van de vergunning, ofwel ongeveer 16 maanden voor de uitbraak van de coronapandemie. In die optiek wijst verzoekende partij ook tevergeefs op de vaststelling dat het naleven van deze bijzondere milieuvoorwaarde niet evident was door onder meer de strengere AREI-regelgeving, vermits ze hiervoor in februari 2022 nog altijd niet de vereiste stappen had ondernomen. Dezelfde vaststellingen gelden wat betreft de keuring van de propaangastank van 1.000 liter omdat deze blijkt het laatste keuringsattest van november 2017, omwille van het niet voldoen aan de reglementaire voorschriften, voor mei 2018 moest worden herkeurd om verder te mogen gebruiken. Zelfs in de hypothese dat verzoekende partij problemen ondervond om de geschonden sectorale en bijzondere voorwaarden van haar omgevingsvergunning tijdig na te leven, diende ze de toezichthoudende overheid hiervan als zorgvuldige exploitant alleszins in kennis te stellen, vermits ze (zoals gesteld) steeds verplicht is om de algemene, sectorale en bijzondere milieuvoorwaarden van haar vergunning na te leven en om zorgvuldig te handelen. Verzoekende partij beroept zich dan ook tevergeefs op overmacht als schulditsluitingsgrond om haar strafrechtelijke verantwoordelijkheid te ontlopen.

5.

Verzoekende partij wijst bij de betwisting van de toerekenbaarheid van het milieumisdrijf ook tevergeefs op het gegeven dat ze na de vaststellingen van de verbalisant de vereiste remediëringsmaatregelen nam, en met name stappen zette om een AREI-keuring en een ATEX-explosieveiligheidsdossier en zoneringsplan te bekomen en de propaangastank van 1.000 liter verving. Ze gaat voorbij aan de vaststelling dat dit gegeven, waarover geen betwisting bestaat, op zich geen afbreuk doet aan het bestaan van het milieumisdrijf waarvoor de bestreden boete wordt opgelegd (en aan de ernst hiervan). Het plegen van een milieumisdrijf kan worden gesanctioneerd, ook als de overtreder ondertussen al dan niet vrijwillig uitvoering gaf aan een aanmaning of een bestuurlijke maatregel die naar aanleiding daarvan is opgelegd, dan wel zelf initiatief nam om gelijkaardige misdrijven in de toekomst te vermijden. Het nemen van remediëringsmaatregelen ontnemt de feiten hun strafbaar karakter niet en doet in beginsel geen afbreuk aan de mogelijkheid om (alsnog) een bestuurlijke geldboete op te leggen voor het vastgestelde milieumisdrijf. Het kan wel een verzachtende

omstandigheid zijn die door de gewestelijke entiteit bij de begroting van de boete in aanmerking kan worden genomen, zoals *in casu* blijkt de beoordeling in de bestreden beslissing van het waarderingscriterium van de omstandigheden ook is gebeurd.

Het middel wordt verworpen.

D. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij stelt dat zowel de termijn waarbinnen de gewestelijke entiteit haar voornemen om een geldboete en eventueel een voordeelontneming op te leggen moet kenbaar maken aan de vermoedelijke overtreder, als de termijn waarbinnen ze moet beslissen over het opleggen van een geldboete en een voordeelontneming, zijn overschreden. Ze wijst met name op de vaststelling dat de gewestelijke entiteit de melding van de procureur des Konings dat het milieumisdrijf niet strafrechtelijk zal worden behandeld reeds heeft ontvangen op 7 oktober 2022, terwijl de bestreden beslissing bijna tweeënhalf jaar later op 2 juni 2025 is tussengekomen. Ze voert dus feitelijk de schending aan van de artikelen 16.4.36, §1 en 16.4.37, lid 1 DABM en van de redelijke termijn als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.

Verwerende partij verwijst naar de overwegingen hierover in de bestreden beslissing bij de beoordeling van het waarderingscriterium van de omstandigheden. Ze stelt dat verzoekende partij bij haar kritiek, ondanks haar stelplicht, ten onrechte voorbijgaat aan deze overwegingen. Ze benadrukt dat de termijnen van de bestuurlijke boeteprocedure ordeterminen zijn, waarvan de overschrijding op zich niet wordt gesanctioneerd.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota in hoofddorde in de argumentatie in haar verzoekschrift. Ze stelt nog dat de bestreden beslissing is genomen buiten de redelijke termijn.

Beoordeling door het College

1.

Als de gewestelijke entiteit een milieumisdrijf wil bestraffen met een alternatieve bestuurlijke geldboete, dient ze bepaalde termijnen in acht te nemen. Ze beschikt hiervoor enerzijds over een termijn van vijf jaar na de datum van afsluiting van het proces-verbaal dat voor het milieumisdrijf is opgesteld, waarna de mogelijkheid tot het opleggen van een geldboete vervalst (artikel 16.4.30 DABM). Dit is een vervaltermijn, zodat de gewestelijke entiteit (en het College op basis van artikel 44 DBRC-decreet) na het verstrijken hiervan niet langer bevoegd is om een geldboete op te leggen. Ze dient anderzijds haar voornemen om een geldboete op te leggen binnen een termijn van 30 dagen na ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings over het niet strafrechtelijk behandelen van het milieumisdrijf aan de vermoedelijke overtreder over te maken (artikel 16.4.36, §1 DABM). Ze kan de vermoedelijke overtreder daarbij eerst, alvorens een geldboete op te leggen, een voorstel doen om een geldsom te betalen binnen een bepaalde termijn, naar aanleiding waarvan de procedure tot oplegging van een geldboete wordt geschorst (artikel 16.4.36, §3 DABM). Als de vermoedelijke overtreder hierop niet tijdig ingaat wordt de boeteprocedure hervat (artikel 16.4.36, §4, lid 2 DABM). Ze beschikt daarna over een termijn van 180 dagen om te beslissen over het opleggen van een geldboete, waarna ze haar beslissing binnen een termijn van 10 dagen aan de overtreder moet betekenen (artikel 16.4.37, lid 1 DABM). Dit zijn ordeterminen, waarvan de schending op zich niet wordt gesanctioneerd, zodat de gewestelijke entiteit na het verstrijken hiervan nog altijd bevoegd is om een geldboete op te leggen en de bestreden beslissing om die reden niet noodzakelijk moet worden vernietigd.

De gewestelijke entiteit heeft op basis van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder de redelijke termijneis, als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel, wel de plicht om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen. Onder het begrip ‘kennelijk onredelijke termijn’ verstaat het College een termijn, die zodanig laattijdig is dat het niet meer redelijk kan worden geacht om de overtreder alsnog de normale voor het milieumisdrijf decretaal toepasselijke bestuurlijke punitieve sanctie op te leggen. De redelijke termijnvereiste manifesteert zich ten aanzien van de gewestelijke entiteit als de verplichting om te handelen als een goede huisvader en moet in het licht van de vijfjarige verjaringstermijn, als absolute grens waarbinnen een geldboete kan worden opgelegd, worden geëvalueerd naargelang de concrete omstandigheden. Hierbij kunnen tal van factoren een rol spelen, zoals de complexiteit van het dossier, het gedrag van de bestuurlijke overheden en de houding van de overtreder. De gebeurlijke vaststelling dat de redelijke termijn is overschreden leidt op zich niet noodzakelijk automatisch tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De gevolgen hiervan

moeten opnieuw worden beoordeeld naargelang de concrete omstandigheden en dit zowel uit het oogpunt van de bewijslevering als van de opportuniteit tot het opleggen van een sanctie en de omvang ervan. Het komt in eerste instantie aan de gewestelijke entiteit toe om binnen haar discretionaire bevoegdheid te oordelen over de (boeteverlagende) gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn. Het College oefent hierop een wettigheidstoezicht uit en gaat met name na of de boetebeslissing op dat punt niet kennelijk onredelijk is.

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gewestelijke entiteit bij het bepalen van het boetebedrag rekening houdt met de ernst van het milieumisdrijf, de frequentie en de omstandigheden waarin het is gepleegd of beëindigd, waaronder de overschrijding door de gewestelijke entiteit van haar beslissingstermijn. Ze overweegt daarover onder de titel 'de hoogte van de geldboete' met name het volgende:

“ ...

De gewestelijke entiteit moet de overtreder binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings tot niet strafrechtelijke behandeling in kennis stellen van het voornemen om een bestuurlijke geldboete, al dan niet vergezeld van een voordeelontneming, op te leggen (artikel 16.4.36, § 1 DABM). Zij dient vervolgens een beslissing te nemen binnen een termijn van honderdtachtig dagen na deze kennisgeving (artikel 16.4.37 DABM). Beide termijnen zijn termijnen van orde, waarvan de overschrijding niet wordt gesanctioneerd.

Zowel de kennisgevings- als de beslissingstermijn zijn in casu overschreden. De gewestelijke entiteit ontving op 7 oktober 2022 de beslissing van de procureur tot niet strafrechtelijke behandeling en ging op 4 maart 2023 over tot kennisgeving van het voornemen om een bestuurlijke geldboete, al dan niet vergezeld van een voordeelontneming, op te leggen. De kennisgevingstermijn van dertig dagen werd ca. 4,93 maal overschreden. In de kennisgeving werd overtreder een voorstel tot betaling van een geldsom gedaan. Aangezien overtreder deze geldsom niet, niet tijdig of niet volledig betaald heeft, werd de procedure tot het opleggen van een bestuurlijke geldboete voortgezet (conform artikel 16.4.36, §4, lid 2 DABM). De termijn van honderdtachtig dagen was geschorst zolang de toegestane betalingstermijn van drie maanden van de initieel voorgestelde geldsom liep (artikel 16.4.36, §3 DABM juncto artikel 75/2, derde lid, van het Milieuhandhavingsbesluit) en ving pas na afloop daarvan aan. De kennisgeving had moeten gebeuren op 6 november 2022. De beslissingstermijn van honderdtachtig dagen werd, te rekenen vanaf deze uiterlijke wettelijke termijn en rekening houdend met de schorsing van de bestuurlijke sanctioneringsprocedure gedurende de toegestane betalingstermijn van drie maanden voor de voorgestelde geldsom conform artikel 16.4.36, § 3 DABM juncto artikel 75/2 van het Milieuhandhavingsbesluit, ca. 4,7 maal overschreden.

De gewestelijke entiteit is evenwel van oordeel dat de feiten ondanks de voorliggende overschrijdingen van de kennisgevings- en beslissingstermijn voldoende ernstig zijn om alsnog een bestuurlijke geldboete op te leggen. Zij acht het, gelet op de voorliggende termijnoverschrijdingen en rekening houdende met de concrete elementen in het dossier, evenwel passend en redelijk om het boetebedrag te verlagen tot 3.225 euro.

...

3.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de beoordeling in de bestreden beslissing, van de gevolgen van de overschrijding door de gewestelijke entiteit van haar kennisgevings- en beslissingstermijn in het kader van de bestuurlijke boeteprocedure, niet afdoende is gemotiveerd en kennelijk onredelijk is in het licht van de ernst van het milieumisdrijf. Ze toont met name niet aan dat de gewestelijke entiteit de haar toegekende appreciatiebevoegdheid niet naar behoren heeft uitgeoefend, door het boetebedrag van 4.310,70 euro meetbaar met 1.085,70 euro te verlagen tot 3.225 euro, en dat er redenen zijn om de boete bijkomend te verminderen omwille van het tijdsverloop van de boeteprocedure.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en door verzoekende partij niet wordt betwist, wordt het PV naar aanleiding waarvan de bestreden boete is opgelegd afgesloten op 17 maart 2022. De gewestelijke entiteit ontvangt vervolgens op 7 oktober 2022 de beslissing van de procureur des Konings om het milieumisdrijf niet strafrechtelijk te behandelen. Hierna brengt ze verzoekende partij op 4 maart 2023 op de hoogte van het voornemen om haar eventueel een bestuurlijke geldboete en een voordeelontneming op te leggen, waarbij ze wijst op de mogelijkheid van een bestuurlijke transactie, waarna ze op 2 juni 2025 beslist om een geldboete en een voordeelontneming op te leggen. De gewestelijke entiteit heeft de termijn van 30 dagen, waarbinnen ze in beginsel haar voornemen om een geldboete en een voordeelontneming op te leggen moet overmaken aan de vermoedelijke overtreder, en die een aanvang neemt vanaf de ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings om het milieumisdrijf niet strafrechtelijk te behandelen, overschreden met ongeveer vijf maanden. Ze heeft vervolgens ook de termijn van 180 dagen waarbinnen ze in beginsel moet beslissen over het opleggen van een geldboete en een voordeelontneming, die een aanvang neemt vanaf de kennisgeving aan de vermoedelijke overtreder van haar voornemen hiertoe, maar die wordt geschorst gedurende de termijn waarbinnen de vermoedelijke overtreder kan ingaan op het voorstel tot betaling van een geldsom, met ongeveer 23 maanden overschreden. Verzoekende partij betwist niet dat de vervaltermijn waarbinnen de gewestelijke entiteit een geldboete kan opleggen voor het milieumisdrijf op dat ogenblik nog niet was verstreken. Ze verwijt de

gewestelijke entiteit enkel dat deze haar kennisgevings- en beslissingstermijn niet respecteerde.

De gewestelijke entiteit oordeelt in de bestreden beslissing dat het, ondanks de overschrijding van haar kennisgevings- en beslissingstermijn, in het licht van de ernst van de feiten, die in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd, alsnog is aangewezen om een boete op te leggen. Ze meent echter dat de opgelegde boete omwille van het lange tijdsverloop moet worden verlaagd met ongeveer 25%. Hieruit blijkt dat de gewestelijke entiteit erkent dat de redelijke termijn, waarbinnen de boeteprocedure in het licht van de concrete omstandigheden moest worden afgehandeld, dermate is overschreden, dat dit gegeven moet leiden tot een boetevermindering, om het mogelijk nadeel dat verzoekende partij heeft geleden door het onredelijk lang uitblijven van een boetebeslissing te herstellen. Ze steunt zich hiervoor op concrete motieven en niet op loutere stijlclausules, waarbij ze concreet aangeeft van welk boetebedrag ze vertrekt en hoeveel dit wordt verlaagd. Het College kan dan ook, in het kader van de legaliteitstoets waarmee het is belast, beoordelen of de toegepaste vermindering van de boete niet kennelijk onredelijk is in het licht van de termijnoverschrijding en de gegevens van het dossier.

Verzoekende partij, die zonder meer wijst op de overschrijding door de gewestelijke entiteit tijdens de bestuurlijke boeteprocedure van haar kennisgevings- en beslissingstermijn, voert geen ernstige betwisting over het feit dat de overschrijding van de redelijke termijn in voorliggend dossier geen gevolgen had uit het oogpunt van de bewijslevering, en haar recht van verdediging niet heeft aangetast. Ze toont ook niet afdoende aan dat ze door het lange tijdsverloop van de bestuurlijke boeteprocedure zichtbaar schade of nadelen heeft ondervonden. Ze reikt alleszins geen concrete elementen aan, waaruit blijkt dat het mogelijks door haar geleden nadeel, door het overschrijden door de gewestelijke entiteit van haar kennisgevings- en beslissingstermijn, niet adequaat is hersteld door de herleiding van de boete met ongeveer 25%. Ze toont ook niet aan dat een bestraffing in het licht van de ernst van de feiten, in het bijzonder het risico op brand of ontploffing, niet langer passend en noodzakelijk is. Ze maakt met name niet aannemelijk dat de beoordeling in de bestreden beslissing van het eerste waarderingscriterium van de ernst van de feiten, waarnaar de gewestelijke entiteit verwijst, foutief of kennelijk onredelijk is, en voert hierover op zich zelfs geen betwisting. Dit geldt ook voor de waarderingscriteria van de frequentie van de feiten en de verzachtende omstandigheden. Ze toont tenslotte niet aan, dat de door de gewestelijke entiteit toegepaste herleiding van de boete, naar aanleiding van het tijdsverloop van de bestuurlijke boeteprocedure, niet evenredig is met de termijnoverschrijding en de concrete gegevens van het dossier.

Het middel wordt verworpen.

E. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij stelt dat ze de kennisgeving door de gewestelijke entiteit van haar voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete en een voordeelontneming op te leggen van 4 maart 2023, en haar schriftelijk verweer van 28 maart 2023, niet kon raadplegen in het digitaal dossier, vermits ze daarbij een foutcode kreeg. Ze meent dat ze in het licht van artikel 6.3 EVRM recht heeft op deze stukken.

2.

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het middel omdat dit geen voldoende en duidelijke omschrijving omvat van de overtreden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en van de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens verzoekende partij in de bestreden beslissing wordt geschonden, waardoor ze hierop ook niet inhoudelijk kan repliceren. Ten gronde merkt ze ondergeschikt op dat verzoekende partij in dit kader aan de gewestelijke entiteit nooit enige vraag tot verduidelijking heeft gericht, zodat deze zich niet bewust was van een mogelijk IT-probleem, terwijl er geen sprake is van het bewust achterhouden van stukken. Ze stelt ook nog dat verzoekende partij niet specificeert op welke stukken ze doelt. In zoverre verzoekende partij zou doelen op de kennisgeving door de gewestelijke entiteit van haar voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete en een voordeelontneming op te leggen van 4 maart 2023, en haar schriftelijk verweer van 28 maart 2023, merkt ze op dat het schriftelijk verweer impliceert dat verzoekende partij kennis had van de opstart van de boeteprocedure, terwijl ze evident ook kennis heeft van het schriftelijk verweer dat namens haar door een aangestelde is ingediend.

3.

Verzoekende partij volhardt in haar wederantwoordnota in hoofddorde in de argumentatie in haar verzoekschrift. Ze stelt nog dat ze niet betwist dat deze stukken deel uitmaken van het administratief dossier dat in het kader van voorliggende procedure door verwerende partij is neergelegd, maar vraagt het College 'om in te schatten of deze inbreuk op (haar) rechten dient weerhouden'.

Beoordeling door het College

1.

Het middel is onontvankelijk omdat daaruit niet afdoende duidelijk blijkt wat de bestreden beslissing wordt verweten. Verzoekende partij dient in het verzoekschrift verplicht de feiten en de middelen uiteen te zetten (artikel 15, 4° Procedurebesluit). Een middel bestaat uit een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en van de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens verzoekende partij in de bestreden beslissing wordt geschonden. De vereiste dat het verzoekschrift een uiteenzetting dient te bevatten van de feiten en de middelen impliceert niet dat verzoekende partij expliciet de rechtsregels of rechtsbeginselen moet vermelden die volgens haar door de bestreden beslissing worden geschonden. Het is enkel noodzakelijk dat de uiteenzetting in het verzoekschrift het voor de Raad in het kader van zijn legaliteitstoetsing, en voor verwerende partij in het kader van haar verdediging, mogelijk maakt duidelijk te begrijpen wat de bestreden beslissing wordt verweten. De Raad vernietigt de bestreden beslissing wanneer deze onregelmatig is omwille van de schending van een rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel (artikel 35 DBRC-decreet).

2.

Het College merkt ten overvloede nog op dat verzoekende partij klaarblijkelijk doelt op de kennisgeving door de gewestelijke entiteit van haar voornemen om een alternatieve bestuurlijke geldboete en een voordeelontneming op te leggen van 4 maart 2023, en haar schriftelijk verweer van 28 maart 2023. Zoals blijkt uit de wederantwoordnota, betwist verzoekende partij niet dat deze stukken deel uitmaken van het administratief dossier in voorliggende procedure, zodat ze deze desgevallend alsnog kon raadplegen. Bovendien blijkt uit de gegevens van het dossier, in het bijzonder de opmerkingen van een aangestelde van verzoekende partij over de stand van zaken van de remediëringmaatregelen van respectievelijk 11 en 28 maart 2023, die worden beschouwd als een schriftelijk verweer, dat verzoekende partij ook reeds voor het inleiden van voorliggende procedure kennis had van deze stukken.

Het middel wordt verworpen.

VI. Kosten

De kosten van het geding worden ten laste gelegd van verzoekende partij, die door het verwerpen van het verzoek tot vernietiging wordt beschouwd als de partij die in het ongelijk wordt gesteld (artikel 33 DBRC-decreet). Ze moet het rolrecht van 100 euro dus zelf dragen, terwijl ze ook is gehouden tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan verwerende partij van 910 euro.

Het College kan, op verzoek van een partij, een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de partij die in het gelijk wordt gesteld (artikel 31/1, §5 DBRC-decreet). Het basisbedrag van deze vergoeding bedraagt 910 euro en kan op gemotiveerde wijze door het College worden verlaagd tot minimum 182 euro of verhoogd tot maximum 1.820 euro. Het College houdt daarbij rekening met de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen, de complexiteit van de zaak en de kennelijk onredelijke aard van de situatie (artikel 31/1, §5, lid 3 DBRC-decreet en artikel 20/1, §1 Procedurebesluit). Verwerende partij vordert de basisrechtsplegingsvergoeding van (heden) 910 euro, terwijl verzoekende partij hierover geen betwisting voert, zodat deze kan worden toegekend.

VII. Beslissing

1. Het beroep wordt verworpen.
2. De kosten van het beroep, begroot op 100 euro rolrecht en 910 euro (geïndexeerde) rechtsplegingsvergoeding voor verwerende partij, zijn ten laste van verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken op 17 september 2026 door de eerste kamer.

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,